

have Skylden for, at Officererne kun betale 2 pCt. i Skat —, og udfra dette Udgangspunkt gik det ærede Medlem for Bornholms Amts 2den Valgkreds videre og sagde, at siden den Tid, da de 2 pCt. bleve fastslaaede, er den kommunale Skatteprocent gennemsnitlig steget meget betydeligt, Officerernes Lønninger ere ogsaa stegne meget betydeligt, og som Følge deraf, saaledes forstod jeg det ærede Medlem, mente han, at man kunde nok gaa med til at beskatte dem med noget mere end 2 pCt., hvor meget vidste det ærede Medlem imidlertid ikke. Grænsen er meget naturlig og ligefrem at finde: lad Officererne svare den samme Skat som alle andre Beboere af den Kommune, hvori de bo, eller hvortil de blive forflyttede. Det maa være deres Pligt, og efter min Mening bør de ogsaa kræve det som deres Ret.

Ingvard Jensen: Det forundrer mig slet ikke, da det var det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle), der i forrige Samling paastod, at det var et Begravelsesudvalg, Lovforslaget var kommet i, og at det var mig, der bar Ansvaret derfor, at det ærede Medlem nu kommer igen og bruger det samme Udtryk. Det er jo det almindelige, at naar man en Gang har brugt et Udtryk og taget et Standpunkt, saa holder man fast paa det; det er der nu ikke noget at sige til. Dernæst kommer det ærede Medlem ogsaa med en Udtalelse om, at jeg har forandret mit Standpunkt siden sidst. Jeg ved ikke, hvad jeg har udtalt angaaende denne Sag i Forvejen, som kunde give Anledning til, at det ærede Medlem paastaar, at jeg har forandret mit Standpunkt. Mit Standpunkt er akkurat det samme nu som forrige Gang. Men jeg for mit Vedkommende plejer ikke paa Forhaand, især ikke, naar jeg er Formand for et Udvalg — det er maaske galt, det ærede Medlem bruger maaske en anden Metode, naar han indtager denne Stilling —, at fremsætte mine Anskuelser og faa dem fastslaaede. Jeg er opmærksom Tilhører, jeg lytter efter, hvad de andre Udvalgsmedlemmer sige, og lader dem begrunde deres Anskuelser, inden jeg kommer frem med min. Nu er jeg kommen frem med min Udtalelse, og den er slet ikke i Modstrid med, hvad jeg udtalte forrige Gang, hvis det ærede Medlem ellers kan erindre noget om, hvad jeg sagde ved den Lejlighed.

Jeg vil — som jeg før sagde — for mit Vedkommende, for saa vidt jeg bliver Medlem af Udvalget, gerne være med til at fremme Sagen, men naar vi have søgt Oplysninger — og saa vidt jeg erindrer, var det ærede Medlem med til at stille

Spørgsmaalene i Udvalget (Zahle: Ikke i Udvalget) —, synes jeg, at det er den naturlige Sag af Verden, at man adventer Svarene paa disse Spørgsmaal, inden man giver sig til at behandle Sagen. Det var Grunden til, at denne Sag ikke kom videre i sidste Samling, idet Tiden ikke strakte til. Lad os nu haabe, at vi komme til et fornuftigt Resultat i Aar, og at de Oplysninger, som den højtærede Minister forhaabentlig snart vil komme med, ville være tilfredsstillende og være et passende Grundlag for den videre Behandling af Sagen.

Parkov: Under dette Lovforslags første Behandling i Fjor gjorde jeg Rede for min Stilling til Lovforslaget og fremsatte de Anskuelser, som jeg mente være berettigede. Jeg udtalte — jeg kan henviser til mine Udtalelser den Gang —, at jeg meget vel kunde forstaa, at der forskellige Steder var Misnøje med den Undtagelsesstilling, som med Hensyn til Skatteforhold indtages ikke alene af Officerer, men ogsaa af Underofficerer, af militære Tjenestemænd i det hele. Det er ret almindeligt, at man vil give det Udseende af, at det kun er Officerer, der ere interesserede i dette Spørgsmaal, det er i Virkeligheden alle Befalingsmænd, og det giver i Virkeligheden ikke noget rigtigt Billede, naar man særlig fremhæver de Befalingsmænd eller Tjenestemænd, som have store Gager. Jeg nævnte som Eksempel, at efter mit Skøn vilde en Kaptajn, som har en Gage paa 3,000 Kr. og stiger til 4,200 Kr., og som mod sit Ønske bliver forflyttet fra en Garnison til en anden, blive ret vanskeligt stillet, hvis han havde Hus og Hjem og kom til en By, der havde en Skatteprocent, der var adskilligt højere end den, han forlod. Jeg gjorde opmærksom paa, at selv om man vel kunde forstaa denne Misnøje fra den civile Befolknings Side, maatte man dog erkende, at man i 1909 fastsatte Lønningerne for de militære Tjenestemænd under den udtrykkelige Forudsætning, at de kun skulde betale 2 pCt. i kommunal Skat. Der er ogsaa fra andre ærede Medlemmers Side gjort opmærksom paa, at dette Forhold kun berører de kommunale Skatter, og at militære betale Statsskatter lige med Landets øvrige Skatteydere. Naar man saa i 1911 vil stryge den Begunstigelse med de 2 pCt., som var en Forudsætning for Fastsættelsen af Lønningerne i 1909, forekommer det mig, at man begaar en Uret imod de militære Tjenestemænd. Jeg vel gerne være med til at arbejde for, at der kunde findes en Løsning, som efter min